

UNS ANYS DE PAU

Vicent Borràs

TRANSIT

–Pensa un desig i bufar!

Pau va tancar els ulls. Va bufar. Va obrir els ulls. El ciri amb el 3 es va apagar a la primera, el del 0 es va resistir i, tornant a tancar els ulls, calgué que Pau bufara una altra vegada. Encara amb els ulls tancats, va reforçar el desig. Uns anys, uns dies, un temps de tranquil·litat, de pau, de descans...

Només uns vint minuts abans, Pau eixia del seu despatx des d'on caminant anava fins al cotxe per tornar a casa, a Algemesí, a només uns pocs quilòmetres de Cervera del Xúquer. Set o huit minuts caminant fins al cotxe, set o huit minuts de conducció i el temps d'aparcar al garatge i pujar al quart pis era suficient per a anar deixant pel camí els maldecaps i els cansaments que es derivaven d'un altre dia de faena. La seua faena li encantava, però, tot i això, hi havia vegades que arribar a casa era una delícia esperada, com en aquella vesprada primaveral de 2022.

Capficada en les seues coses, va obrir la porta de l'apartament i...

–Sorpresa!

I es van encendre tots els llums i els somriures alhora que s'encetava una cridòria festiva que s'escampava per tot el saló. La cara de Pau va passar de l'interrogant per l'impacte inesperat a obrir-se com una flor i il·luminar-se com un esclat davant del grapat de rostres d'amics i família. Contents.

La cara de reprovació que li va llançar a Quiroga, el company de faena que li havia demanat d'eixir una miqueta abans, no feia encara una hora, va ser contestada amb una arrunsada de muscles i un somriure, al mateix temps que buscava amb la mirada Àngela, la regidora de Cultura de Cervera.

–Pau, això de Quiroga ha sigut cosa meua. I, si havia de ser sorpresa, haviem d'arribar abans! No li ho tingues en compte...

Diana, amiga des de temps immemorials, va ser la primera que la va abraçar. Eren tants anys de celebrar l'aniversari que, tret d'algun any esporàdic d'absència, aquella data i aquella celebració havia esdevingut una fita anual entre les amigues. Més tímid, potser també més distant, Gonçal, amic també de la mateixa època, però que feia anys, molts que faltava a l'encontre, fou

el segon que la va felicitar. La falta de familiaritat es va notar en els balbucejos entretallats i la coloració de les seues galtes. Després, el veïnet del replanell d'enfront, també nerviós, però acompanyat dels seus pares, es va obrir pas per a donar a Pau un paquet embolicat amb paper de regal. Pau el va alçar per a fer-li un bes, ahora que saludava els veïns.

–Gràcies, guapo!

Quan li va tocar el torn a Ricard, el pare, els dos cossos es van estrényer formant-ne un de sol. Abans de separar-se de l'abraçada, Ricard, amb el mateix convenciment que vint anys arrere quan li ho digué per primera vegada, però ignorant el desig que havia proferit la filla, li ho va repetir:

–Pau és nom de guerra!

De fet, la frase, de tantes voltes repetida, havia esdevingut la seua divisa. Un lema, un tatuatge interior.

Després de l'abraçada, no es podia saber si les llàgrimes que banyaven la galta de Pau eren de Ricard o si les que humitejaven la cara de Ricard eren de la filla.

–La teua germana no ha pogut vindre. Té la menuda refredada.

–Quina llàstima! Però com està Lia?

–No, ella està bé, però tenia una miqueta de febra i han preferit quedar-se perquè no vaja a més.

Just en aquell instant va sonar el timbre de la porta. Diana va anar a obrir i van entrar Lia i Adriana, com si hagueren sentit que havien estat invocades i acomplien els designis.

—No he pogut retindre-la a casa. Per tot i per tot, que volia anar a ca la tia a l'aniversari —explicava Adriana mentre entrava, saludava i es llevava la jaqueta que ella mateixa deixava caure sobre el llit de l'habitació de convidats—. La veritat és que la xiqueta ja està bé, massa bé diria jo.

Pau, després d'abraçar Lia i omplir-la de besos, es va llançar al coll d'Adriana i li va xiuxiuejar:

—No podies faltar a la cita. Demà...

—No, Pau, demà no podré anar, em fa cosa deixar-la amb el pare, està bé, de fet hui de matí només ha tingut alguna decimeta insignificant de febra, però encara em sembla prematur deixar-la amb el pare tot el cap de setmana.

Aleshores va aparèixer Sílvia, des de la cuina, amb una safata plena de canapés que va deixar damunt una taula supletòria on hi havia gots, copes, refrescos, vi i cava. Sílvia era, des de feia un parell d'anys, la parella de Ricard.

—Va, deixeu-vos de xiuxiuejos. Brindem!

Diana es va acostar amb un parell de copes de cava, l'una per a Adriana i l'altra per a Pau, i amb un refresc de taronja per a Lia. Amb uns colpets repetitius

de cullereta sobre la fina copa de vidre va imposar el silenci i, amb un gest circular de braços, va disposar els convidats en rogle i, amb Pau a un costat i Adriana a l'altre, va alçar la veu:

–Pau, la teua germana, a migdia m'havia enviat un missatge amb les instruccions precises perquè fera jo el brindis en nom d'ella, però ara, està clar que el farà ella mateixa. No? –va acabar adreçant-se a Adriana.

–Sí, sí, clar. El cas és que ho tenia preparat, però ara mateix ja no recorde les paraules exactes. Encara que era una cosa molt breu, però les paraules és, com sabeu, més cosa de Pau que meua. Jo, les justetes i així i tot...

Diana va agafar el mòbil, va buscar la conversa i li'l va passar a Adriana.

–Sí, sí –va dir Adriana mentre mirava la pantalla i alçava la veu–, ara ho recorde. Vinga va, brindem. Fa així –i es va escurar la gola abans d'impostar la veu–: Si allò que diem la felicitat té nom, hui especialment porta el meu, Adriana, i el teu, Pau. Perquè puguem compartir aquest regal de la vida per molts anys més!

–Per molts anys!

Pau estava radiant, la felicitat la feia encara més bella.

–El meu regal és poder-vos tindre a tots al costat. Sobretot al ratolinet que tinc ací –va dir mentre

agafava Lia i li feia cosquerelles i que intentava escapar-se'n— i a sa mare, la meua germana! Per molts anys, a tu també, Adriana!

Ricard volgué fotografiar-se amb les dues filles i després amb Sílvia, les filles i Lia. Això va donar lloc, mentre brindaven i menjaven canapés, a un seguit de fotografies i *selfies* de Pau i Adriana. Amb Diana. Amb Gonçal. Amb Diana i Gonçal. Amb Quiroga i Àngela. Amb Lia i el veïnet.

Les converses es van distribuir en dos o tres nuclis fluctuants. Gonçal va aprofitar que Pau havia anat cap a la cuina per a agafar una altra botella de cava per a anar-hi i donar-li un regal embolicat. Es notava d'una hora lluny que es tractava d'un llibre.

—Recorde que t'agradava llegir... Imagine que, com que és una novetat acabada d'eixir, no el tindràs. No sabia, no recordava, que també celebràvem l'aniversari d'Adriana i no li he dut res...

—Tranquil, Gonçal, tranquil. El llibre és per a les dues. Gràcies, no calia que dugueres res. Haver vingut, després de tants anys, és el millor regal que podries fer-me, fer-nos.

Gonçal es va enrojolar. La segona vegada en aquella nit.

L'aparició a la cuina d'Adriana el va salvar.

–Mira, teta, què ens ha regalat Gonçal... Ja li he dit que no calia, però ell sempre ha sigut molt formal –va dir mig rient.

Un parell d'hores més tard ja se n'havien anat tots, però abans havien arreplegat i deixat al rentaplats els gots i els plats bruts. Pau es va voler quedar sola al saló. Va apagar llums, només va deixar encés un llum lateral que escampava una claror tènue i indirecta. Va demanar a Alexa que posara una llista de reproducció amb música d'Adele, aleshores va agafar el portàtil, es va asseure al sofà i es va posar a escriure algunes cartes.